

Arrest

nr. 301 077 van 5 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN /oco advocaat S. SAROLEA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 6 juli 2022 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 7 juli 2022.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 december 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 21 september 2023.

1.3. Op 27 september 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 september 2023 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U woonde en werkte in Afghanistan op verschillende plaatsen, met name in de stad Jalalabad, in het district Behsud, provincie Nangarhar en in de stad Kabul. Uw laatste woonplaats was in Jalalabad. U en uw familie verkochten schoenen en sjaals en jullie reisden soms naar Pakistan om daar producten in te kopen.

In 2021, voor de machtsovername door de taliban, werd u na de verkoop van schoenen in Batikot op de terugweg naar huis tegengehouden door drie talibs. Ze eisten dat u elke donderdag wapens voor hen zou vervoeren. U weigerde en ging naar huis. U vertelde aan uw vader wat er gebeurd was. De volgende dag vertelde uw vader dat de taliban hem gecontacteerd hadden. Jullie deden aangifte bij de politie. Enkele dagen later bezorgden de taliban een dreigbrief. De overheid deed later een aanval op de taliban waarbij enkele talibs om het leven kwamen. U en uw familie waren zeer bang en daarom vluchtte u met uw ouders, broers en zussen vijftien tot twintig dagen na de dreigbrief van Afghanistan naar Pakistan. U verbleef vier of vijf maanden in Islamabad. Na een incident op de markt waarbij iemand alle verkopers, waaronder u, geld wou doen betalen, verliet u Pakistan. U reisde op illegale wijze via verschillende landen naar België, waar u op 7 juli 2022 aankwam en een verzoek om internationale bescherming deed. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. U roept ook in dat u verwesterd bent en dat u niet meer kan wennen aan de regels in Afghanistan.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw Afghan Citizen Card (kaart afgeleverd door de Pakistaanse autoriteiten) en kopieën van volgende documenten neer: Afghan Citizen Cards van uw familieleden, foto's van uw familieleden in Pakistan, foto's van uzelf en uw Belgische arbeidscontract.

B. Motivering

U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

1. Er kan geen geloof worden gehecht aan uw asielerelaas met betrekking tot uw weigering taken te verrichten voor de taliban op basis van onderstaande elementen:

1.1. Uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. U en uw familie hadden eerder nooit banden gehad met de taliban of taken verricht voor de taliban (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, hiervan NPO, p. 10, 12). Jullie waren de taliban helemaal niet gunstig gezind, reeds voor de problemen begonnen hadden u en uw familie een slecht beeld van de taliban (NPO, p. 10). U biedt zelf geen antwoord op de vraag waarom de taliban u uitkozen voor deze taak (NPO, p. 12). Gezien dit alles is het geenszins aannemelijk dat de taliban u zomaar een belangrijke taak zoals het wekelijks transport van wapens zouden toevertrouwen.

1.2. U hebt geen enkel stuk dat uw vermeende problemen met de taliban staft. U verklaart dat de dreigbrief van de taliban misschien nog in uw huis in Afghanistan ligt. Hoewel u mogelijk nog verwanten hebt in die regio hebt u de brief niet bekomen (NPO, p. 12).

1.3. Uw verklaringen over de aangifte bij de politie overtuigen niet. Zo is het weinig aannemelijk dat jullie geen bewijs kregen van de klacht (NPO, p. 12). Het is evenmin aannemelijk dat u, de belangrijkste getuige en betrokkene in het hele verhaal, buiten het politiekantoor wachtte terwijl uw vader de klacht indiende (NPO, p. 12).

1.4. U weet niet of er na uw vertrek nog iets gebeurd is (NPO, p. 10). Gevraagd hiernaar heeft u het enkel over de val van de regering. Het is weinig aannemelijk dat u en uw familie enerzijds een dusdanig

grote vrees hadden dat jullie met de hele familie het land ontvluchtten, maar dat jullie anderzijds niets vernamen over verdere ontwikkelingen van de problemen, bijvoorbeeld via familieleden die nog in Afghanistan zijn.

1.5. In tegenstelling tot wat u beweert tonen de foto's van uw familie niet aan dat uw familie momenteel in Pakistan woont sinds jullie gezamenlijke vlucht uit Afghanistan. Op één foto is de Faisal Moskee in Islamabad zichtbaar, van de andere foto's kan de locatie niet objectief vastgesteld worden (NPO, p. 14). Dergelijke foto's zijn sowieso slechts momentopnames en kunnen de huidige verblijfplaats van de afgebeelde personen niet aantonen, laat staan de reden voor hun verblijf, temeer daar u aangeeft dat u en uw familie eerder al over en weer reisden tussen Afghanistan en Pakistan. De tekst op het bordje op twee familiefoto's vertoont voorts duidelijk tekenen van knip- en plakwerk. U kent vreemd genoeg ook een van de afgebeelde vrouwen op deze familiefoto's niet (NPO, p. 14). Het CGVS stelt voorts vast dat u niet alle namen van uw broers en zussen kent en dat u uw verklaringen over uw aantal broers en zussen wijzigt (NPO, p. 8). Het is voorts opmerkelijk dat u pas ten tijde van uw onderhoud bij het CGVS de officiële naam van uw vader, tevens de naam op de Afghan Citizen Card, opgeeft, terwijl u bij uw aanmelding en bij de Dienst Vreemdelingenzaken een andere naam, waarvan u bij het CGVS zegt dat het zijn bijnaam is, vermeldde (NPO, p. 8). Dit alles tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw familie aan.

2. Er kan geen gegronde vrees voor vervolging of risico op ernstige schade omwille van (gepercipieerde) verwestering worden vastgesteld op basis van onderstaande elementen:

2.1. Tijdens uw vrij relaas over de redenen waarom u uw land verliet en niet kan terugkeren haalt u op geen enkel moment een vrees omwille van (gepercipieerde) verwestering aan. U verklaart expliciet dat er behalve het incident met de taliban die u tegenhielden geen andere redenen zijn waarom u niet kan terugkeren (NPO, p. 11). Dat u dit element niet op eigen initiatief aanhaalt ondermijnt de ernst van uw vrees.

2.2. Pas bij de bespreking van uw documenten, met name uw arbeidscontract en enkele foto's van u in België, stelt u dat u verwesterd bent omdat u afsprekt met Belgische vriend(inn)en, in een nachtwinkel werkt, whisky drinkt en uitgaat (NPO, p. 15). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat omgaan met Belgische meisjes, uitgaan en alcohol drinken en/of verkopen deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U verklaart de laatste zes maanden niet gebeden te hebben, maar u bad in Afghanistan wel thuis met uw vader, u bent nog steeds moslim en er is geen concrete reden waarom u de laatste tijd niet gebeden heeft (NPO, p. 4, 7). U verklaart dat u zich niet opnieuw wil aanpassen aan de regels in Afghanistan, maar als antwoord op de herhaaldelijke vraag om dit uiteen te zetten heeft u het enkel in vage en algemene bewoordingen over het feit dat mensen daar geen leven hebben, dat u de taliban niet graag hebt, dat ze doen wat ze willen met vrouwen en dat Farsisprekers onderdrukt worden, wat u overigens niet staft (NPO, p. 15). U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

3. U reisde door verschillende Europese landen alvorens toe te komen in België. Daarbij diende u in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming in, waarbij u echter de afloop van die procedure niet afwachtte (NPO, p. 16). Dat andere jongens positieve dingen vertelden over België vergoelijkt dit niet. Aldus geeft u geen blijk van een nood te hebben aan internationale bescherming.

4. Uit informatie van de Dienst Voogdij in uw administratief dossier blijkt dat u zich bij uw aanmelding minderjarig, met name 15,5 jaar verklaarde, maar dat u na analyse als ouder dan 18 jaar werd beschouwd. Aldus gaf u niet uw werkelijke leeftijd op. Dat u uw precieze geboortedatum niet kent is niet geheel onaannemelijk, maar vergoelijkt de sterk uiteenlopende verklaringen over uw leeftijd in Oostenrijk en België en op uw Afghan Citizen Card niet afdoende (NPO, p. 4). Dit tast uw algehele geloofwaardigheid verder aan.

5. De overige door u neergelegde documenten die zich in het administratieve dossier bevinden doen geen afbreuk aan de vaststellingen van het CGVS. U legt uw taskara (Afghaans identiteitsdocument) niet neer. Uw bewering dat jullie alles thuis achterlieten overtuigt niet gezien u wel de Afghan Citizen Cards, die jullie al voor jullie vlucht naar Pakistan bekomen zouden hebben, voorlegt. Uw Afghan Citizen Card heeft voorts geen bewijswaarde met betrekking tot uw asielrelaas. Gezien uw weinig overtuigende verklaringen over uw familie (zie supra) en het feit dat de afgebeelde persoon een jong kind is en dus niet identificeerbaar als u kan bovendien niet objectief vastgesteld worden dat deze kaart de uwe is. Bovendien staat op de voorgelegde Afghan Citizen Cards het district Paghman in de provincie Kabul vermeld als plaats van herkomst, terwijl u enkel aangeeft gewoond te hebben in de steden Kabul en Jalalabad en het district

Behsud (NPO, p. 5). Voorts verwijst het CGVS naar informatie toegevoegd aan het administratieve dossier waaruit blijkt dat het in Afghanistan en Pakistan gemakkelijk is valse en/of vervalste stukken te verkrijgen. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend. Bijgevolg kan u evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen. In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld.

In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and

humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in

hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het

EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022_beschikbaar_op_https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

U verklaarde bij aanmelding minderjarig te zijn. Er moet echter worden vastgesteld dat u op basis van het leeftijdsonderzoek tot 18-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, u zou Afghanistan immers in de eerste, tweede of derde maand van 2021 verlaten hebben (NPO, p. 5), waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen. U stelt voorts ongeschoold te zijn, maar u verklaart dat u vanaf jonge leeftijd tot uw vertrek actief was in de verkoop van schoenen en sjaals, dit op verschillende plaatsen in Afghanistan (NPO, p. 6, 8). Hieruit blijkt dat u actief deelnam aan het maatschappelijke leven. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal

vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van “*de administratieve rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur en zorgvuldigheid*”. Verzoeker meent tevens dat er een appreciatiefout voorligt.

Verzoeker gaat vervolgens in op de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing. Meer in het bijzonder stipt hij zijn bijzonder profiel aan, zijn (gepercipieerde) verwestering, de poging tot gedwongen rekrutering door de taliban, zijn familieleden en hun verblijf in Pakistan, het feit dat hij in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en zijn onwetendheid omtrent zijn leeftijd. Verzoeker besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is en dat hij bijgevolg dient te worden erkend als vluchteling.

In ondergeschikte orde meent verzoeker dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden verleend. Daarbij gaat hij onder meer in op de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en de provincie Nangarhar in het bijzonder.

3.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgende stavingstukken:

- een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur en foto's van verzoeker in België (stuk 3);
- kopieën van Afghan Citizen Cards van zijn familieleden (stuk 4);
- foto's van verzoekers familie in Pakistan (stuk 5).

3.3. Beoordeling

3.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas met betrekking tot zijn weigering taken te verrichten voor de taliban nu:

(a) uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten, rekrutering door de taliban overigens doorgaans gebaseerd is op lokale verankering en verzoeker hiervan geen melding maakt, noch aannemelijk maakt waarom zijn persoonlijk geval afwijkt van de beschikbare landeninformatie, (b) verzoeker en zijn familie nooit eerder banden hebben gehad met de taliban of taken hebben verricht voor de taliban, zij de taliban helemaal niet goed gezind waren en het aldus geenszins aannemelijk is dat de taliban hem zomaar een belangrijke taak zoals het wekelijks transport van wapens zouden toevertrouwen, (c) verzoeker geen enkel stuk voorlegt om zijn vermeende problemen te staven, terwijl er een dreigbrief zou zijn en een klacht zou zijn ingediend, (d) verzoeker geen weet heeft van verdere problemen na zijn vertrek, (e) de foto's van zijn familie niet aantonen dat zijn familie momenteel in Pakistan woont sinds hun gezamenlijke vlucht uit Afghanistan;

(ii) er kan geen gegronde vrees voor vervolging of risico op ernstige schade omwille van (gepercipieerde) verwestering worden vastgesteld vermits (a) verzoeker dit niet aanhaalde tijdens zijn vrij relaas, (b) verzoeker op geen enkele manier aantoont dat omgaan met Belgische meisjes, uitgaan en alcohol drinken en/of verkopen deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft verzoeker aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van zijn politieke of religieuze overtuiging. Verder komt verzoeker niet verder dan vage en algemene bewoordingen en slaagt hij er niet in aan te tonen dat hij dermate verwesterd zou zijn dat hij zich niet meer zou kunnen of willen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen;

(iii) verzoeker reisde door verschillende Europese landen alvorens toe te komen in België, waarbij hij in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming indiende zonder de afloop ervan af te wachten;

(iv) hoewel niet geheel onaannemelijk is dat verzoeker zijn precieze geboortedatum niet kent, vergoelijkt dit de sterk uiteenlopende verklaringen over zijn leeftijd in Oostenrijk en België en op zijn Afghan Citizen Card niet afdoende;

(v) de overige documenten die verzoeker voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(vi) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel; verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan, evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld;

(vii) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren; verzoeker toonde evenmin aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien;

(viii) uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen; bij de individuele beoordeling van deze vraag moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden; verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging of van ernstige schade; evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze kan van worden

uitgegaan dat de taliban hem niet zullen viseren bij terugkeer; verzoeker brengt zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.4. Beoordeling van de zaak

3.3.4.1. Verzoeker voert aan te zijn geboren in de Afghaanse provincie Nangarhar. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS geeft verzoeker aan op verschillende plaatsen te hebben gewoond en gewerkt in Afghanistan, met name de stad Jalalabad, in het district Beshud en in de stad Kabul (administratief dossier, CGVS, p. 5). Zijn familie zou schoenen en sjaals verkocht hebben en daarvoor soms naar Pakistan reizen. In 2021, voor de machtsovername door de taliban, zou verzoeker na de verkoop van schoenen in Batikot op de terugweg naar huis zijn tegengehouden door drie talibs, die eisten dat hij elke donderdag wapens voor hen zou vervoeren. De volgende dag zouden de taliban verzoekers vader hebben gecontacteerd en hierop zouden verzoeker en zijn vader een klacht zijn gaan indienen bij de politie. Enkele dagen later zouden de taliban een dreigbrief hebben afgeleverd. Nog enkele dagen later zou de overheid een aanval op de taliban hebben uitgevoerd waarbij enkele talibs om het leven kwamen. Verzoeker zou hierop samen met zijn familie naar Pakistan zijn gevlucht. Na een incident op de markt verliet verzoeker Pakistan volgens zijn verklaringen.

3.3.4.2. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing van oordeel is dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegde over zijn leeftijd bij aankomst in België, geen zicht biedt op zijn familiaal netwerk en hun huidige verblijfplaats(en) en incoherente verklaringen aflegt over zijn regio van herkomst, doch op zich worden verzoekers identiteit en nationaliteit niet betwist. Verder acht de commissaris-generaal verzoekers concrete vluchtaanleiding uit Afghanistan compleet ongeloofwaardig en is hij van oordeel dat verzoeker niet aantoonbaar een gegronde vrees voor vervolging of risico op ernstige schade omwille van (gepercipieerde) verwestering aan te tonen.

3.3.4.3. De Raad benadrukt dat een verzoeker om internationale bescherming de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. *In casu* dient evenwel te worden vastgesteld dat uit het geheel van verzoekers verklaringen en de stukken die hij voorlegt – in tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift voorhoudt – negatieve indicaties blijken met betrekking tot zijn medewerkingsplicht, dewelke ernstig afbreuk doen aan de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

3.3.4.3.1. Vooreerst legt verzoeker inconsistente verklaringen af aangaande zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België. Daar waar hij in het kader van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken liet optekenen dat hij in de zomer in Kabul (Duaz Daiman) woonde en in de winter in Saracha Ali Khan verbleef in de provincie Nangarhar en dit tot aan zijn vertrek uit Afghanistan (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 10), verklaart hij op het CGVS op verschillende plaatsen te hebben gewoond, waaronder Saracha Ali Khan, Sar Poshta (district Beshud), de stad Kabul en Pakistan (administratief dossier, CGVS, p. 3). Dat verzoeker deze verschillende verblijfplaatsen geheel onvermeld liet op de Dienst Vreemdelingenzaken, doet reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker uiterst vage, ontwijkende, niet-doorleefde en ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de volgorde van zijn opeenvolgende verblijfplaatsen, waarbij hij voorhoudt dat dit moeilijk te zeggen is aangezien zij meer dan "100 keer over en weer" gingen naar Pakistan via de Torkham grens (administratief dossier, CGVS, p. 5). Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker zelfs niet de minste duiding zou kunnen geven van zijn verschillende opeenvolgende verblijfplaatsen nog los van de grensovergangen naar Pakistan, zo hij hier daadwerkelijk zou hebben verbleven voor zijn komst naar België. Deze vaststelling trekt zich door naar verzoekers verklaringen omtrent de verschillende verblijfplaatsen in Kabul (administratief dossier, CGVS, p. 5) en zijn verschillende verblijven in Pakistan (*ibid.*, p. 7), waar hij evenzeer blijft steken in vaagheden en niet-doorleefde en ongeloofwaardige verklaringen. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat verzoeker wisselende verklaringen aflegt met

betrekking tot zijn reisweg. Daar waar hij op de Dienst Vreemdelingenzaken nog aangaf dat hij ongeveer anderhalf jaar in Turkije verbleef (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 33), geeft hij op het CGVS plots aan dat hij dit wel aangaf maar dat hij daar slechts zes maanden verbleef (administratief dossier, CGVS, p. 16). Dit alles noopt ertoe te besluiten dat verzoeker geen zicht biedt op zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn komst naar België.

3.3.4.3.2. Voorts legt verzoeker vage en wisselende verklaringen af met betrekking tot zijn familieleden. Zo is het frappant dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart dat zijn vader H. A. (administratief dossier, 'verklaring DVZ', 13A) heet, daar waar hij op het CGVS plots verklaart dat zijn echte naam M. A. is – net zoals op zijn "*migratiekaart*" staat – en dat de naam die hij opgaf op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts een bijnaam is (administratief dossier, CGVS, p. 8). Dat verzoeker de naam van zijn vader aanpast in functie van de documenten die hij voorlegt, vormt reeds een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Daarenboven maakt verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken gewag van vier zussen en vier broers, allen jonger dan hij (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 18). Nochtans geeft hij op het CGVS aan dat zij in totaal met zeven broers en zeven zussen zijn (administratief dossier, CGVS, p. 8). Daarnaast legt verzoeker ook vage en niet-doorleefde verklaringen af omtrent de namen van verschillende van zijn zussen en broers. Zo geeft hij aan de naam van zijn oudere broers en zussen niet te kennen omdat hij lang niet meer met hen in contact staat, maar verklaart hij even later nog wel in contact te hebben gestaan met zijn grote broers toen zij in Afghanistan verbleven (administratief dossier, CGVS, p. 8-9). Dat verzoeker, die tot twee jaar voor zijn vlucht naar België in Afghanistan zou hebben verbleven, bijgevolg de namen van zijn oudere broers geheel zou zijn vergeten, lijkt dan ook niet aannemelijk. Ook over de namen van zijn zussen tast verzoeker in het duister, zij het dat hij op het CGVS er wel plots in slaagt om een naam meer te geven in vergelijking met zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

De foto's die verzoeker voorlegt als zijnde foto's van zijn familieleden (administratief dossier, map 'Documenten' en verzoekschrift, stuk 5) vermogen geen afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen. Dergelijke privéfoto's kunnen in het algemeen in scène worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte. Dit wordt eens te meer bevestigd door de vaststelling dat de tekst op het bordje op twee familiefoto's duidelijke tekenen vertoont van knip- en plakwerk. Dat verzoekers familie een affiche zou hebben afgedrukt met zijn naam en de datum op om hun relatie met hem aan te tonen, kan niet worden aangenomen en kan geen afbreuk doen aan het duidelijk gefabriceerde karakter van de foto's met de bordjes. Daarenboven blijkt verzoeker één van de afgebeelde vrouwen op de familiefoto's niet te kennen en heeft hij geen idee waarom zij op de foto's zou staan (administratief dossier, CGVS, p. 14). Dit alles duidt er eens te meer op dat verzoeker geen zicht wenst te bieden op zijn daadwerkelijk familiaal netwerk. De commissaris-generaal considereert in dit verband overigens nog pertinent: "*In tegenstelling tot wat u beweert tonen de foto's van uw familie niet aan dat uw familie momenteel in Pakistan woont sinds jullie gezamenlijke vlucht uit Afghanistan. Op één foto is de Faisal Moskee in Islamabad zichtbaar, van de andere foto's kan de locatie niet objectief vastgesteld worden (NPO, p. 14). Dergelijke foto's zijn sowieso slechts momentopnames en kunnen de huidige verblijfplaats van de afgebeelde personen niet aantonen, laat staan de reden voor hun verblijf, temeer daar u aangeeft dat u en uw familie eerder al over en weer reisden tussen Afghanistan en Pakistan. (...)*"

3.3.4.3.3. De Raad stelt tevens vast dat verzoeker geen enkel bewijskrachtig (begin van) bewijs voorlegt ter staving van zijn voorgehouden Afghaanse nationaliteit. Bovendien legt verzoeker inconsistente verklaringen af over het feit of hij al dan niet ooit in het bezit is geweest van een taskara. Zo geeft hij in eerste instantie op het CGVS te kennen dat hij geen Afghaanse identiteitsdocumenten heeft (administratief dossier, CGVS, p. 3). Geconfronteerd met het feit dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken nochtans verklaarde dat zijn taskara nog in Afghanistan was, stelt verzoeker zijn verklaringen bij om deze in overeenstemming te laten zijn met deze afgelegd tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (*ibid.*). In dit verband is het opvallend dat verzoeker, die nochtans verklaart nog in contact te staan met zijn paternale oom in Afghanistan, niet heeft getracht om zijn taskara of enig bewijs hiervan te bekomen. Het betoog in het verzoekschrift: "*alleen zijn grootvader was nog in Kabul, ver van hun laatste verblijfplaats (...)*" vermag hieraan – nog daargelaten verzoeker daarbij zijn oom geheel onvermeld laat – geen afbreuk te doen. Dit klemmt des te meer daar verzoeker wel *Afghan Citizen Cards* voorlegt, die zij reeds voor hun vlucht naar Pakistan zouden hebben bekomen.

Wat betreft deze *Afghan Citizen Cards* is het vooreerst opvallend dat verzoeker pas tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS de officiële naam van zijn vader zou opgeven – tevens de naam op de *Afghan Citizen Card* –, terwijl hij bij zijn aanmelding en bij de Dienst Vreemdelingenzaken een andere naam vermeldde, waarvan hij plots aangeeft dat het "*zijn bijnaam*" is (administratief dossier, CGVS, p. 8). Verder

merkt de commissaris-generaal nog pertinent op als volgt: *“Uw Afghan Citizen Card heeft voorts geen bewijswaarde met betrekking tot uw asielrelaas. Gezien uw weinig overtuigende verklaringen over uw familie (zie supra) en het feit dat de afgebeelde persoon een jong kind is en dus niet identificeerbaar als u kan bovendien niet objectief vastgesteld worden dat deze kaart de uwe is. Bovendien staat op de voorgelegde Afghan Citizen Cards het district Paghman in de provincie Kabul vermeld als plaats van herkomst, terwijl u enkel aangeeft gewoond te hebben in de steden Kabul en Jalalabad en het district Behsud (NPO, p. 5). Voorts verwijst het CGVS naar informatie toegevoegd aan het administratieve dossier waaruit blijkt dat het in Afghanistan en Pakistan gemakkelijk is valse en/of vervalste stukken te verkrijgen.”* Daarnaast is het opvallend dat verzoeker, die verklaart dat zijn vader van “arab” etnie is en zijn moeder van Pashtou etnie, aangeeft als volgt: *“onze taal is Farsi”* en verklaart dat veel mensen Farsi spreken in Saracha Ali Khan, in de provincie Nangarhar (administratief dossier, CGVS, p. 4).

3.3.4.3.4. Ook op zijn profiel en identiteit biedt verzoeker geen correct zicht en legt hij ongeloofwaardige en zelfs leugenachtige verklaringen af.

Zo blijkt uit de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier dat verzoeker in België kennelijk leugenachtige en bedrieglijke verklaringen aflegde over zijn leeftijd. In dit kader wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd als volgt:

“Uit informatie van de Dienst Voogdij in uw administratief dossier blijkt dat u zich bij uw aanmelding minderjarig, met name 15,5 jaar verklaarde, maar dat u na analyse als ouder dan 18 jaar werd beschouwd. Aldus gaf u niet uw werkelijke leeftijd op. Dat u uw precieze geboortedatum niet kent is niet geheel onaannemelijk, maar vergoelijkt de sterk uiteenlopende verklaringen over uw leeftijd in Oostenrijk en België en op uw Afghan Citizen Card niet afdoende (NPO, p. 4). Dit tast uw algehele geloofwaardigheid verder aan.”

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft dat de commissaris-generaal hierbij geen rekening heeft gehouden met zijn specifieke profiel, zijn gebrek aan opleiding en het feit dat hij pas na zijn aankomst in België zijn Afghaanse vluchtelingenkaart heeft ontvangen, brengt hij geen enkel valabel argument bij om de vaststelling te weerleggen dat hij in Oostenrijk eveneens een geheel andere geboortedatum opgaf. Daarenboven kunnen er ook kanttekeningen worden geplaatst bij verzoekers voorgehouden analfabetisme. Hoewel verzoeker ook op het CGVS aangeeft niet te kunnen lezen en schrijven (administratief dossier, CGVS, p. 8), stelt de Raad vast dat verzoeker probleemloos diverse documenten ondertekende met een eigen handtekening (vragenlijst, ontvangstbewijs kopie van de vragenlijst, de bevestiging dat hij de tolk begrijpt, de verklaring die de Belgische autoriteiten de toelating geeft inlichtingen in te winnen, verklaring woonplaatskeuze en ontvangstbewijs), hetgeen zijn bewering dat hij analfabeet zou zijn op ernstige wijze relativeert. Ook de vaststelling dat verzoeker beschikt over een eigen e-mailadres, alsook diverse sociale media accounts (administratief dossier, CGVS, p. 9) lijkt erop te wijzen dat hij geen zicht biedt op zijn werkelijk profiel.

3.3.4.3.5. Voor het overige blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker nauwelijks of niet werd bevraagd inzake verscheidene van de hoger aangehaalde elementen, die nochtans cruciaal en elementair zijn ter beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming. Verzoeker legde ook vage, ontoereikende en niet te verifiëren verklaringen af op de weinige momenten waarop hierover wel werd doorgevraagd. Zo dient te worden vastgesteld dat aan verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud geen vragen werden gesteld over de ligging, de geografie en/of het uitzicht van zijn dorp, wijk of stad en omliggende dorpen, wijken en steden, over markante of bekende plaatsen in of nabij zijn dorp, wijk of stad, over de omgeving hiervan, over het landschap en de regio daarrond en over het land waarvan hij stelt afkomstig te zijn en/of te hebben verbleven. Voor het overige werden aan verzoeker ook geen andere vragen gesteld en is er geen informatie in het dossier opgenomen aan de hand waarvan zijn werkelijke regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen kunnen worden geverifieerd en onderzocht. Gelet op het voorgaande, is het op grond van de inhoud van de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op verzoekers reële regio van herkomst, verblijfplaatsen, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen.

3.3.4.4. Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Het ontbreekt de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende

onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen, zodat de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet dient te worden vernietigd.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 september 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET